Tainele văzului nu au secrete faţă de mine

On Ianuarie 28, 2023

Ceea ce vezi la ceilalţi este ceea ce simţi când te reîntâlneşti pe tine în mintea lor.

Săptămâna trecută am participat la semimaratonul din oraşul Cluj Napoca. Îmi amintesc totul de parcă s-ar petrece chiar acum. Cu doar câteva minute înainte de start, organizatorul concursului a prezentat situaţia de pe teren: noroiul format peste noapte datorită ploilor torenţiale, multe crengi uscate căzute din copaci, nenumărate capcane pe care natura le-a presărat de-al lungul traseului şi care creşteau riscul posibilităţilor de accidentare. Se aşezase un pic ceaţa, temperatura 2 grade, bătea uşor vântul, ploaia şi lapoviţa păreau să se menţină pe tot parcursul zilei.

În tot acest timp priveam chipurile alergătorilor din prima linie, mai îndârjiţi ca oricând să câştige un loc pe podium, mai tentaţi ca oricând să-şi suprasolicite picioarele, spatele, nervii. Nu păreau să evite situaţiile stresante care creează stări de iritabilitate şi nervozitate, nu, nicidecum, de parcă ar fi vrut să domine haosul ce rezultă dintr-o lume care dispare şi alta care se constituie, recurgând la *uma travessia sobre qualquer dor* prin puterea sufletului de a-şi exercita voinţa.

Pe chipurile lor se citea parcă refrenul dintr-o spovedanie adusă experienţei de afirmare prin performanţe superioare: "mintea-ți va fi eliberată de orice durere și de orice teamă".

Aşa stăteau lucrurile. Ochii mei, a căror vedere îmbrățișa doar zone pline de contraziceri, percepeau vitalitatea elementară în toată sinceritatea ei. Alergătorii nu păreau să bage de seamă furia naturii pe care urmau s-o experimenteze, o natură hotărâtă să-şi impună legile cu orice preţ. Conduşi parcă de flacăra lui Iahve, adulmecând în aer primejdia de care orbii nu ştiu să se ferească, târâţi înspre necunoscutul primejdios de puterea Egoului de a controla orice rezistenţă, se agăţau parcă de un alt sentiment care merită trăit, fiindcă face istorie !

Leadership: Poţi să-ţi construieşti o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile, organizându-ţi vizual emoţiile într-un simbol care generează capacitatea de a aduna energiile într-un singur ideal?

Peisajul sumbru căpăta aspectul unei realități obiective doar datorită ochiului care îl privește, îl judecă și îi urmează cu devotament înțelesurile. După cum un suflet simplu își poate exprima în voie liniștea interioară, tot astfel un ochi vizionar poate să dea o scânteiere vie tabloului naturii numai dacă este investit cu instinctul firesc de a ridica elementele din jur la rangul de simboluri ale speranței, ale dorinței sau ale visului. Numai un alchimist acceptă puterea naturii, extrage energia din sol şi o captează pe cea cosmică, pe când un artist se concentrează să atingă perfecțiunea, dar uită de multe ori să se conecteze cu sufletul lui.

Exact aşa stăteau lucrurile cu puţin timp înainte de start. Alergătorii, adunaţi la linia de start ca într-o fortăreață întărită, se înscriau sub zodia tuturor simţurilor şi pasiunilor - disciplinate ca nişte cai nărăvaşi înhămaţi la un car de foc care nu cunoaşte limite, care nu cunoaşte retragerea, care nu cunoaşte echilibrul şi nici dezechilibrul. Totodată, simţeai uitându-te atent în ochii lor, în "retina pură", faptul că s-au angajat într-o artă neoimpresionistă, conceptuală, unde artistul se concentrează mai mult pe ideile și conceptele din spatele artei sale, decât concentrându-se asupra produsului final.

Până la urmă, cred că fiecare concurent se ghida la acel moment după un singur ideal pentru care merita să lupte cu tot dinadinsul: "Voi cuceri o lume întreagă cu performanţa pe care o voi atinge."

Leadership: Încerci să recompui portretul unei lumi care nu-i este suficientă sieşi, păstrând caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale?

Aşa cum Platon scria la intrarea grădinilor academice: "Aici nu intră decât geometrii", eu aş fi putut să citesc pe chipul alergătorilor următorul lucru: "Pe un asemenea traseu nu se încumetă să intre decât aventurierii." Ochii aprinşi de o adrenalină maximă, ochii pentru care vederea însăşi se transformă în viziune, erau expresia unică a unei încăpăţânări îndrăcite de a persista într-o luptă devenită calvar, dar nu mai puţin dorită pentru aceasta.

Nu degeaba m-am uitat cu atenţie la chipul lor, în căutarea atmosferei întrezărite de un visător care nu renunţă niciodată la visul lui, fiindcă doar aşa puteam să-mi construiesc o realitate care nu se împotmoleşte în limitele unei temporalităţi imemorabile. Cum observa demult scriitorul Ion Frunzetti: *"Nu aceeaşi forţă mâna demult pe individul eroic al antichităţii, la fel ca şi pe individul mizer al unui Ev Mediu tardiv?"*

Leadership: Proiectarea lumii exterioare în spaţiul tău lăuntric oferă posibilitatea de a transforma orice imagine statică într-una interactivă, dincolo de ceea ce ar putea spune un observator neutru?

Alergătorii îşi gândesc propria artă, dar o gândesc şi pentru alţii care îi privesc. Şi nu este vorba despre o artă a prudenţei, ci de o artă a dăruirii de sine în spiritul păstrării stabilităţii adaptate la specificul intim al probei pe care au antrenat-o atâta timp.

De fapt, estetica pe care o degajă atitudinea lor se înscrie în spiritul valorilor de mobilizare, ţinând cont de forţa tensionată la nivelul fibrelor musculare. Fiecare din ei, la fel ca Don Quijote, luând înfăţişarea reală a luptătorului cu morile de vânt, şi-a preschimbat existenţa într-o intenţie de simbolizare, respectiv de transcendere a realităţii empirice, impresionând mai apoi ca o "fugă" de Bach.

Simbolul lor păstrează caracterul figurativ al unei imagini care ajunge să fie reperul unei biografii personale, reperul unei întregi generaţii, coagulând în momentele decisive energiile şi influenţele unei întregi opere *d'altíssima excellència.* Alergătorul însuşi este imaginea în relief a unei întregi pagini istorice sculptată într-o manieră fină, într-un Sfânt Graal, pe frecvenţa vibraţiei unei emoţii intense, nestinse, pentru care merită să sacrifici orice, pentru care trebuie să treci prin nenumărate provocări şi să faci tot ceea ce poţi pentru a fi sigur că o să avansezi mai departe cu bine.

Într-adevăr. Proiectarea lumii exterioare în spaţiul meu lăuntric arată intenţia fulminantă de a surprinde un moment de maxim suspans, într-o aşteptare care parcă nu se mai termină, printr-o directivitate a trăirii spectatorilor care aşteaptă plini de emoţie o evoluţie sau o finalizare neaşteptată.

Nu puneam tot ce vedeam pe seama unei poveşti spusă pe un ton monoton, cu personaje vacilante, realitatea obiectivă reducându-se la un simplu joc de senzaţii şi percepţii care continuau să curgă fără să schimbe măsura unor identităţi greu de zdruncinat. Ci, mai degrabă, puneam totul pe seama unei particularităţi expresive care devine deprindere de gândire: *"Ceea ce văd la ceilalţi este ceea ce simt când mă reîntâlnesc pe mine în mintea lor."*

Leadershipul se distinge prin reprezentarea unei imagini obţinute printr-o sumă a trăirilor care te vor rechema de multe ori să repeţi o anumită experienţă. Se caracterizează printr-o interiorizare observabilă prin intermediul unor rezultate pe cât de neaşteptate, pe atât de credibile.

Source: https://neculaifantanaru.com/tainele-vazului-nu-au-secrete-fata-de-mine.html